

RECORDER

SLOWDIVE

Slowdive

[Dead Oceans / [PIAS], 2017]

SHOEGAZE

/ Egy kezünkön könnyedén megszámlálhatók a sok év utáni zseniális visszatérő lemezek. A nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján bontakozó shoegaze-mozgalom némi szeretet után inkább hideget kapott a sajtótól és 1993 körül már passzának számított. Hogy aztán kisebb szubzsánérként éljen és fejlődjön tovább, de közben fokozatosan és teljesen átalakult a megítélése, egyre nagyobb tiszteletet és hatást váltott ki. Pontosabban vált ki a mai napig, nem kis részben azért is, mert a stílus képviselői, követve a falkavezér My Bloody Valentine-t, sorban visszatértek. A műfaj atyjának tekinthető írek 2013-as *mbv* című, több mint nagyon várt comeback albuma nagyon erős lett, de nem zseniális, viszont programadó a többieknek. A shoegaze kilencvenes évek eleji gyors kegyvesztésének a Slowdive volt a legnagyobb vesztese, például lesajnáló kritikák illették 1993-as *Souvlaki* című albumukat is, ami mára mesterműként kanonizálódott. És igen, a shoegaze átalakult megítélésének a Slowdive volt a legnagyobb győztese is, elmúlt évekbeli koncertjeiken megkapták azt a szeretetet, amit a kezdetektől megérdemeltek volna. De érdemes-e folytatni az időközben piederesztálra emelt életművet? Ez minden visszatérés kérdése és a válasz tényleg szinte minden esetben az, hogy nem. A Slowdive viszont már eredetileg azzal a céllal állt össze, hogy lemezt készítsen, a koncertek a stúdiózáshoz szükséges anyagi keret megteremtését is szolgálták. Nem tároltak be dalokból, a koncertezés energiáiból akarták a hanganyag alapját kinyerni. Kockázatos vállá-

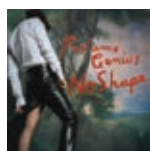

SLOWDIVE

lás. Úgy alakult, nem szándékosan, hogy a régi albumok rögzítésének színhelyén stúdióztak, és úgy alakult, hogy a zenekari összefogást jelképező címen kiadott album más szempontból is klasszikus Slowdive lett. Igen, felidézti mindhárom LP-t, az első éteriségét és sistergését, a második direktségét és szépségét és a harmadik keretektől elrugaszkodottságát is, de közben egyszerre sodróbb (itt-ott tempósabb, mint bármi korábban) és lebegősebb (a zárószám ambientrétegei előremutatnak) az eddigiekénél. Egyértelműen jó döntés volt a koncertekre alapozni a dalokat, egész egyszerűen mind a nyolcból árad az eufória. Amit a rajongók és a zenekar együtt élt ált. Hogy akkor rajongókielégítő lenne? Egészen biztosan, de közben a dreampop- és shoegaze-hangzás (mint ahogyan minden létező régi stílus) teljesen 21. századnak is számít, így ez az album szintén tisztán kortárs. Egy kezünkön könnyedén megszámlálhatók a sok év utáni zseniális visszatérő lemezek. Ez az egyik. *Dömötör Endre*

KULCSDAL Sugar For The Pill

9.5/10

PERFUME GENIUS

No Shape

[Matador / Bertus, 2017]

ARTPOP

/ Perfume Genius dalai, lemezei mindig is arról szóltak, hogy a dalszerző kiénekelje magából szorongását, elűzze démonait és haladjon az önefogadás rögzítés útján. Tiszta szerencse, hogy ezt végigkövethettük, követhetjük, mert az eddigi három LP mind rendkívül érdekfeszítő és

kimagasló volt. A 2010-es debütálás – mint címe (*Learning*) is mutatja – a tanulás időszaka (önismeret és dalszerzés is), egy ösztönös tehetség szerző felbukkanása. A 2012-es *Put Your Back N 2 It* már univerzálisabb kérdéseket, univerzálisabb hangnemben tárgyalt, letisztultabb, egyszerűbb, mégis magabiztosan nagyszabású hatású album lett. A 2014-es *Too Bright* címével ellentétben nem volt túl fényes, az út legfájdalmasabb, legmélyebb, szükséges fejezetét dokumentálta, immár a csupasz zongorázásnál jóval változatosabb hangszereléssel. A *No Shape* ezek után könnyebb, könnyebbültebb kéne, hogy legyen – és az is. Perfume Genius hallhatóan elűzte, vagy legalábbis uralja legtöbb démonját (a személyes, megvalló hangnemű dalok között azért van, amelyik alvászavarról, félelmekről szól), felszabadultabb a hangnem, reményt keltő a tónus („a dolgok soha nem fognak igazán megváltozni az agyamban, vagy legalábbis nem olyan gyorsan, mint azt szeretném” – mondja erről). Ezzel valószínűsíthető összefüggésben a dalok spektruma is kiszélesedett, a lemez az előzőnél is jóval változatosabb és az énekes az anyagon is határozottan átszűrődve, kihívásként keresi zenei határait. Van itt letisztultság és bombasztikusság között mozgó dal, vadul hangszerelt artpop, éteri kamarapop, experimentális minimalizmus, vonószó, 80s hangszínekkel játszó artrock, felemelő zárlat (a nyolc éve partnerének számító Alanhez szóló *Alan* a legoptimistább kicsengésű is egyben). Stílusérzéke azonban végig a helyén van, így csapongás helyett végtelenül izgalmas az eddigi félórás albumhoszokat negyvenöt percesre kitérítő utazás, ráadásul zenészként is magabiztosan uralja a keretet. Tulajdonképpen eddig is a kétezertizes évekbeli kortárs dalszerzők élményéhez tartozott Perfume Genius, de eddigi legjobb albumával most végképp megerősíti ezt, a *No Shape* az év lemezei listák alakzatába nagyon is bele fog passzolni. *Dömötör Endre*

KULCSDAL Sides (featuring Weyes Blood)

9/10

PERFUME GENIUS

**alt-J
M.I.A.
Solange
Ylvis**

**Pohoda
festival
6.-8.7.
2017
repülőtér
Trenčín**

**Birdy
The Jesus
& Mary Chain
Jake Bugg
Boys Noize Live
Rodrigo y Gabriela
Squarepusher**

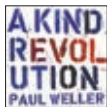
www.pohodafestival.sk

**Slowdive – Future Islands – London Elektricity Big Band
Benjamin Clementine – The Thurston Moore Group
Mark Lanegan Band – Dillon
Beardyman's Masters of Distraction – Slaves
Sleaford Mods – Austra – Machinedrum – Movits!**

**Mykki Blanco – Beak> – Black Box Revelation – Acid Arab – Shobaleader One – Princess Nokia
London Elektricity DJ set – IDLES – Salut c'est cool – TOMMY €A\$H – Alice Phoebe Lou – Ho99o9
Elektro Guzzi presents Parade – FlexFab – TaxiWars – C Duncan – Pixvae – Les Amazones d'Afrique
Maya Belsitzman & Matan Ephrat – Baloji – White Wine – Koala Voice – B-Complex – La Mambanegra
The Hydrant – Gallowstreet – Blow Trio – Resisters – EgoPusher – LASS – Vuraj – Para – Billy Barman
Katarzia – Saténové ruky – Hudba z Marsu – Symfonický orchester Slovenského rozhlasu – Vec + kapela
Slobodná Európa – Peter a Lucia – Chiki líki tu-a – Polemic – The Ills – Kieslowski – Ghost of you
Bolo nás jedenást' – Milan Lasica & friends – Aukytón – Bez Ladu a Skladu – Katarína Málíková
Tolstoys – The Wilderness – Garage – Laura a její tygři – MCH Band – CHVM – Flow – Zuzana Mikulcová
52 Hertz Whale – Nvmeri – Uj Bála – Szászcsávási – Panáčik – Mooshak – Solamente Naturali – Leporelo DJs
Stroon – Jozef Lupták a priatelia – Solovic/Rudavský – Funny Fellows – Ludové Mladistvá
Juju Planet Dub – Changing Faces b2b The Prophecy**

PAUL WELLER**A Kind Revolution**

[Parlophone / Magnetone, 2017]

ROCK

Mi hajtja Paul Wellert? Biztosan nem a bizonyítás, a hetvenes évek végi modpunk The Jam, a nyolcvanas évekbeli souljazz-szofisztai The Style Council és a kilencvenes évekbeli soulós, modós, retrorockos, britpop-rokon szólólemezek bebetonozták meghatározó dalszerző-előadó státuszát. De Weller több mint tisztességgel végignyomta az eddigi 21. századot is – kilenc stúdiólemez [az átlagszínvonal soha nem esett a jó alá], idén, ez előtt az album előtt már volt egy filmzenelemeze is, lassan a következő utáni LP-jén dolgozik, mert a következő már szinte készen várja jövő évi tervezett megjelenését. Mi hajtja? Hát ott a válasz ezen a friss, vastagon jó, mindent bele albumon: az örömmel zenélés. Az előző két LP kísérletező természetéhez képest ez klasszik soulrockjazzfolk Weller, sok felemelő dallal és egy, az emberiség jobb állapotába vezető, csendes forradalom vágyával. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *She Moves With The**Fayre* (featuring Robert Wyatt)**8.5/10****GIRLPOOL****Powerplant**

[Anti-, 2017]

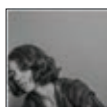
LOFI-INDIE-TWEEPOP

A 2014-ben feltűnt, 2015-ben remek debütlemezt kiadott Girlpool duó eleinte

punkosabb, később folkrockosabb dalokkal jelentkezett, végig két gitárból, többnyire egyszólamban előadott dalokból és dühös, éleslátó, vicces szövegekből állt megszólalásuk. A zsigeriség és közvetlenség ezen a második lemezen is átjön, még úgy is, hogy egy dobossal egészültek ki és határozottan teltebb, ugyanakkor konvencionálisabb is lett a hangzás. A Girlpool két legnagyobb értéke, Cleo Tucker és Harmony Tividad [jut eszembe, harmóniavokálban is jók] egyszerre, néha katartikusan kieresztett hangja és az érdekesítően társadalomkritikus, kora huszonéves témákat feldolgozó szövegek azonban változatlanul ragyognak.

*Dömötör Endre***KULCSDAL** *Soup***8/10****KELLY LEE OWENS****Kelly Lee Owens**

[Smalltown Supersound, 2017]

ARTPOP-TECHNO

A walesi énekes-zeneész Manchester érintésével [iskola, ápolónői mellékállás] kötött ki Londonban, gyakornokoskodott az XL Recordings-nál, menő lemezboltokban [Pure Groove, Rough Trade, Sister Ray] dolgozott és a klassz The History Of Apple Pie shoegaze/indie-zenekarban basszusgitározott-vokálozott. Csakhogy az együttes két jó 2013-as, 2014-es lemez után sem fordult komolyra, ő viszont Pure Groove-os munkatársa, Daniel Avery révén egyre inkább elmerült az elektronikus zenékben. Három

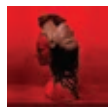
számban is szerepelt társszerző-énekesként Avery 2013-as kiváló dronetechno debütjén, később dolgozott Ghost Culture-rel is, majd 2015-től 12"-en, EP-ken mutatta meg magát és dreampopos vokálokat és textúrákat, minimal technós, tech house-os, pop ambientes alapelemekkel keresztező sajátos megszólalását. Első albuma szépen felépített, személyes, hatásos zene, vendégszerepel rajta Jenny Hval, tiszteletet kap Arthur Russell és a háromnegyed óra során Owens egyszerű eszközökkel hoz létre karaktereset. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Anxi* (featuring

Jenny Hval)

8.5/10**SEVDALIZA****Ison**

[Twisted Elegance, 2017]

ALT-TRIP&B

Az iráni származású énekesnő első nagylemeze egy üstökös után kapta a címét, ami több mint találó. Titokzatos, elérhetetlen, hideg, de nem tudjuk levenni róla a szemünket, és valami fura vonzalmat ébreszt bennünk. Aki nem annyira szentimentális, hogy egy üstökösről ilyesmik jussanak eszébe, annak valószínűleg nem való az *Ison*. Aki viszont az, az nagyon rá fog kapni erre a triphopos, érzelmileg túlfűtött, mégis jég hideg lemeze.

*Kálmán Áttila***KULCSDAL** *Shahmaran***8/10****SYLVAN ESSO****What Now**

[Loma Vista, 2017]

ELEKTRONIKUS INDIEPOP

Az elektronika-pop-folk-indie által határolt területen mozgó Sylvan Esso duó csupán a műfaji sokszínűség ihletettsége miatt nem lenne figyelemreméltó. De hogy mégis

az, arra garancia egyrészt Amelia Meath énekesnő sokoldalú hangja, amely a kíméletesebb folks intonációktól az r&b-s hajlításokig mindent tökéletesen hoz, másrészt pedig az elektronikus textúrák és az említett vokál egymásra hatásából kialakuló játékos feszültség, amely néha bombasztikus slágerekben [*Kick Jump Twist*], néha törékeny folktronikás dalokban [*Rewind*] ölt testet. A három évvel ezelőtti debütellel ellentétben itt becsúszik ugyan egy-két generikusabb indiepopszám, de még így is bőven átlag feletti, sokszor újrhallgatható popzene az övék. *Csada Gergely*

KULCSDAL *Rewind***7.5/10****GATO PRETO****Tempo**

[Unique, 2017]

AFROFUTURISTA SEGGRÁZÁS

Lee Bass és Gato Misteriosa afrofuturista időutazó úrlények, akik a gyökereiket keresik, és közben nem örülnek, ha bántják a feketéket. Vagy düsseldorfiai, Lee producer ghánai-német, Gata rappercsaj mozambiki-portugál. Első LP-jükön szerepelnek ghánai, kenyai és brazil vendégek. Az alap a csattogós-mondókázós, angolai-portugál kuduro [vö. Buraka], kerül mellé fuvola, highlife-gitár és metálgitár, vuttogás és szép kórus. Egyben kicsit sok, de minden részlete jó bulizene, többször pedig több annál. *Rónai András*

KULCSDAL *Moçambique***7.5/10****POND****The Weather**

[Marathon Artists, 2017]

PSYCHPOP

Ambivalens dolog „Tame Impala-mellékprojektnek” nevezni az ausztrál Pondot, mivel egyrészt sokkal

többek ők ennél a kissé lesajnáló bedobozolásnál [ráadásul első albumuk is még az *Innerspeaker* előtt jelent meg], másrészt viszont nagyon sokan pont Kevin Parker-közelségük miatt találtak rá a zenekarra, a kiemelt figyelmet pedig mindenképp megérdemlik. Hetedik albumukon tovább billen a mérleg a popzene irányába, néhány dal simán helyet kaphatott volna a legutóbbi Impala-anyagon is [valljuk be: a legjobbak]. Bármiféle meglepetésre ne, 90's pszichedelíára azonban minden mértékben számíts, ha elindítod. *Mika László*

KULCSDAL *Sweep Me Off My Feet*

8/10

CIGARETTES AFTER SEX

Cigarettes After Sex

[Partisan Records / [PIAS], 2017]

SLOWCORE **DREAMPOP**

Az El Pasó-i Greg Gonzalez vezette, kétségbeejtően rossz nevű

Cigarettes After Sex az elmúlt pár év egyik legszokatlanabb sikertörténetét produkálta: a hosszú évekig gyakorlatilag a kutyát sem érdeklő zenekar számait a YouTube egyszer csak valamiért hevesen kezdte tukmálni a gyanútlan videószörfölőkre, így Gonzalesék népszerűsége pár nap alatt repülőrajtot vett, azóta pedig telt házak előtt turnéznak Amerikától Ázsiáig. A bevallottan Mazzy Star, Cat Power, Red House Painters és az egyéb nagy amerikai melankolikusok nyomvonalán haladó CAS kortalan, nemtelen, nosztalgikus és szemlélődő, puhán és csendesen szétfolyó, tapintatosan kizengő popzenéje pedig elsöre nem különösebben hívja fel magára a figyelmet ebben a nagy zajban, szóval köszönjük meg a YouTube jó ízlésű algoritmusának (?) a szíves ajánlást, mert ez egy tök szép lemez. *Szabó Sz. Csaba*

KULCSDAL *Sunset*

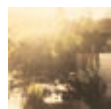
8.5/10

TARA JANE O'NEIL

Tara Jane O'Neil

[Gnomonsong, 2017]

INDIEFOLKROCK

A K Records környékéről indult Tara Jane O'Neil körülbelül 25 éve

mozog zenei pályán, de a sokadik szólólemezével is képes beszippantani, pedig már régóta nem újít semmit. Ezen a cím nélküli albumon is álomszerű, szuperérzékeny popdalok sorakoznak egymás után, visszafogottan hangszerelve, mindenféle hatásvadászatot nélkülözve. A mostanság divatos zaklatott és kegyetlen zenék között nagyon lehet örülni egy ilyen ártalmatlan lemeznek, nekem simán kikapcsolta az agyamat fél órára. *Kálmán Attila*

KULCSDAL *Joshua*

8/10

FOREST SWORDS

Compassion

[Ninja Tune / Neon Music, 2017]

NEONPSZICHEDELIKUS TRIBAL DUB

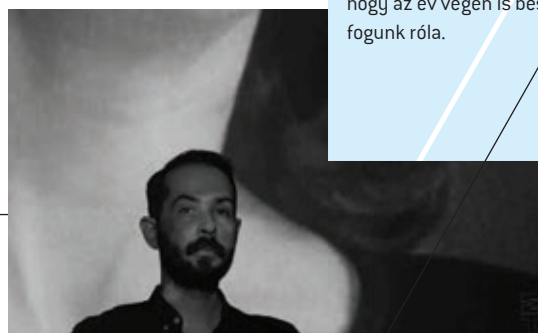
Forest Swords zenéje eltűnt civilizációk

szórákózhelyeiből szóló sáman-lounge, amit második, *Compassion* című lemezével összenyitott korunk borulató, disztópikus jelenével. Hangfoszlányokból épített kórusai özönvizet fakasztanak [*The Highest Flood*], aztán Tim Hecker elbúcsúzik William Basinskitől [*Border Margin Barrier*], de a kiábrándult emberek végül kardok helyett vonósokkal és megértéssel esnek egymásnak [*Arms Out*], a kiúttalanság sötétjében fényt és túlélést keresve utat törnek az apátián.

Salamon Csaba

KULCSDAL *Arms Out*

8.5/10

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

UTAZÁS A SZÍNES VILÁGOK KÖRÜL.

KÉT MEGLEPŐEN JÓ DEBÜTLEMEZ, EGY NAGY KLASSZIS MEGHITT VISSZATÉRÉSE ÉS AZ ÉV EGYIK LEGJOBB VÁLOGATÁSA, AMIRŐL MINDENKI BESZÉL.

/ A richmondi **Chino Amobit** alapvetően tradicionális afrikai zenét kortárs elektronikával megbolondító Non Worldwide kiadója kapcsán szokás ismerni, de dolgozott már együtt Rabittel, Dedekind Cuttal és Elysia Cramptonnal is. A *Paradiso* [NON, 2017] az első teljes albuma, amely tizenkilenc számával – közel tízféle stílust felölelve – meglehetősen bátor vállalkozás. Az előbb említett előadók közreműködőként meg is jelennek [és még rengetegen mások], az egyórás anyag sok emlékezetes pillanatot tartalmaz, nem egyszer költői magasságokba emelkedik.

New Jackson polgári nevén, David Kittként a múlt évtized egyik legjobb, legfontosabb dalszerző-előadója volt Írországból [sőt, egy időben még a Tindersticksben is játszott]. Indie- és folkrock-hangzását, 2010-től a house-ra váltotta és egyesek szerint még jobb zenész lett. A *From Night To Night* [All City Records, 2017] az első albuma, ami a szabályokat betartva, rendkívül konzervatívan szól, ugyanakkor a szerkezetekben és a megoldásokban mégis van valami másfajtaság, amit nehéz megmagyarázni. Ilyen az, ha egy volt ír rockzenész ír house lemezt? Mindenesetre nem kizárt, hogy az év végén is beszélni fogunk róla.

Az *Async* [Commons / Milan, 2017] **Ryuichi Sakamoto** első albuma a rákbetegségéből felépülve. A japán elektronika császára több helyen is azt nyilatkozta, hogy betegsége óta másként tekint az életre, sokkal jobban észreveszi az apró dolgokat. Ez igaz lehet erre gyűjteményre is, amelynek a legnagyobb érdeme, hogy mer kicsi lenni, és képes egy órán át olyan meghitt hangulatot teremteni, ami talán akkor esik legjobban, ha az ember egyedül van. A kedvenc közreműködők [David Sylvian, Christian Fennesz, Carsten Nicolai] persze most is beköszönnek, de alighanem nélkülük is teljes lenne ez a gyűjtemény. Szép visszatérés.

A peremvidéki konceptuális elektronikák fellegrárának számitó berlini **PAN** kiadó mostanra már nem szorul rá arra, hogy különösebben bizonyítson bármit is, az elmúlt években számos fantasztikus kiadványt jegyeztek. Ennek ellenére sem akarnak viszont lemondani a határok feszegetéséről: legújabb, *Mono No Aware* [PAN, 2017] című válogatásuk egyesek szerint az ambient műfajában kezd új fejezetet, annyira izgalmas, újszerű minden pillanata. Kíváncsi vagyunk, hogy erről a kijelentésről mit gondolunk majd pár év múlva, az mindenestre biztos, hogy a válogatás egy új generáció kiváló zenéivel van telis-tele. *Velkei Zoltán*